

T(R)ÒPICS

El paladar té ulls

MARCEL·LÍ BORRELL
COL·LABORADOR PERIODÍSTIC

Dos dels més grans pesos pesants del cinema, Alfred Hitchcock i Orson Welles, van estar grans omnívors. La seva massa corporal no respectava els canons estètics. Diuen els maliciosos que Hitch sublimava el seu fracàs eròtic amb senyores rosses no privant-se de res a taula. En conseqüència, pràcticament en cap de les setanta pel·lícules que va rodar no hi trobem a faltar (tret, potser, *Nàufrags*) una escena amb menges i begudes sofisticades. De Welles, és lle-

genda que quan anava al restaurant (dia sí i altre també) tot i estar sol, escollia la taula més gran i en pregar-li el *maître* canviar-se a una taula més petita, l'Orson argüïa que esperava uns amics. Amplitud i comoditat en el ritual de l'alimentació humana que comporta una dimensió imaginària, simbòlica i social. Menjar és un plaer sense estretors.

Al llarg d'aquest octubre, Lleida és el fogó d'una proposta suculent: gastronomia i cinema. L'Associació de gurmets Lo Tall, juntament amb còmplices locals, converteix les estovalles en el llençol blanc de la pantalla. Ben mirat, l'operació filmicoculinària és tan vella com el cine-

ma. Els Lumière es van inventar el cinema mostrant els seus fills menjant davant la càmera; a *La quimera de l'or*, el desnerit Chaplin es cruspeix la seva bota, claus i cordons, amb refinament de gentleman. *Menús de pel·lícula* proposa un maridatge atractiu: veure quatre pel·lícules pantagruèliques i degustar els menús d'altres tants restaurants que s'inspiren en les pel·lícules per oferir bellesa, luxe i riquesa gustatives. Atentes al discurs culinari que convoca retòrica i poètica.

A través de *La gran bouffe*, *El festin de Babette*, *El cocinero*, *el ladrón*, *su mujer y su amante* i *Deliciosa Martha*, els espectadors poden conver-

tir els ulls en paladar o viceversa. Els plats són sobretot de cuina francesa, les Babette, Martha (guatlles al sarcòfag, farcelslets de llenguado amb llagostins), les del xef de Fochon (filet de cervol a la bordalesa) i les altres anglosaxones amb salsa Mornay d'un cuiner shakesperià. Un tast *prêt-à-manger* d'alta cuina europea a l'ombra lluminosa del cinema, que podria ajudar a situar Lleida dins la ruta de ciutats de turisme gastronòmic (i cinèfil) com Barcelona, Laguardia, Mèrida. És a dir, que els *Menús de pel·lícula*, commemoratius dels 10 anys de Lo Tall, haurien de tenir ambició de continuïtat any rere any. De pel·lícules per a llepar-se els ulls no en falten. De *El satiricón* a *Comer, beber, amar*, fent parada i fonda a *Vatel*, *Un toque de canela*, *Como agua para chocolate*, el ritual al redós de la taula i la pantalla té corda per a mil i una nits.

15-10-06

La Pantalla